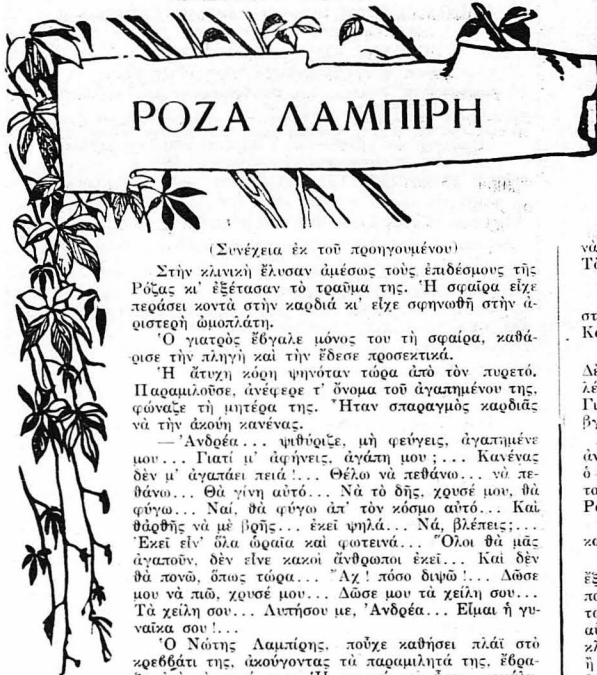

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΚΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Στην κλιμακία έβλεπαν άμεσως τους επιδόμοους της Ρόζας κ' έξέτασαν τó τροχάια της. Ή σφαίρα είχε περάσει κοντά στην καρδιά κ' είχε σπρηνοθή στην άριστερή ωμοπλάτη.

Ο γιατρός έβγαλε μόνος του τή σφαίρα, καθάρισε τήν πληγή και τήν έδεσε προσεκτικά.

Ή άτιμη κόρη ψήφισαν τώρα από τόν περσό. Παραμιλούσε, άνεφρε τ' όνομα του άγαπημένου της, φώναζε τή μητέρα της. Ήταν σπαραγμός καρδιάς να τήν άκούη κανένας.

— Άνδρέα... ψιθύριζε, μη φέρνεις, άγαπημένε μου... Γιατί μ' άφηνας, άγάτη μου... Κανένας δεν μ' αγαπάει πιά... Όθελó να πεθάνω... να πεθάνω... Θα γίνη αυτό... Νά τó δης, χρυσέ μου, θά φτώγω... Ναι, θά φτώγω άπ' τόν κόσμο αυτό... Και θάβρω ή να μ' έβρω... έκει ψηλά... Νά, βλέπεις... Έκει εν' όλα ώραία και φωτεινά... Όλοι θά μ' άγαπούν, δεν είνε κακοί άνθρωποι έκει... Και δεν θά πωθώ, χρυσέ τώρα... Άχ! πόσο δυπó... Λάσος μου νά πωθ, χρυσέ μου... Λάσος μου νά χείλη σου... Τά χείλη σου... Λυτήσου με, Άνδρέα... Είμαι ή γυναίκα σου!...

Ο Νώτης Λαμπίρης, πούζε καθήσει πλάι στό κρεβάτι της, άκούοντας τά παραμύθια της, έβραζε από τó κακό του. Ή ντροπή του ήταν μεγάλη.

δάγκωνε τις άκρες τών μουστακιών του και δεν τολμούσε να σηκώσει τά μάτια του στό γιατόφ και τις νοσοκόμας.

Άπ' τή δύσκολη αυτή θέσι τόν έβγαλε μία νοσοκόμα πού μπήκε τή στιγμή αυτή και τόν είδοποισε πώς τόν ζήτηον στό τηλέφωνο.

Ο Λαμπίρης βγήκε έξω άναστενάζοντας μ' άνακούφιση. Τó μίσο του κατά τού Γαλάζη είχε μεγαλώσει, δεν τόν άφηνε σέ ησυχία. Όλες τόν τις ντροπές, όλες τόν τις συμφορές τις χρωστούσε σ' αυτόν. Έπρεπε να τόν βγάλη από τή μέση. Έτσι μονάχα θά ήσυχάζε...

Στό τηλέφωνο ήταν ή γυναίκα του. Τόν ρώτησε για τή Ρόζα, ήτανε τρελλή από τήν άγωνία της. Τήν καθήσυχασε και τής σύστησε να τρέξη άμέσως στην κλιμακία.

Σέ λίγο ή Λαμπίρινα βρισκόταν έκει. Ο Νώτης τήν περίμενε στην πόρτα για να προλάβη τις κλάφες και τούς θρήγους της.

— Τó παιδί μου... Πού είνε ή Ρόζα μου; τόν ρώτησε ή γυναίκα του.

Τής ελεε να είνε ψύχραμα και φρόνιμη και τήν ώδήγησε στό μικρό θάλαμο πού βρισκόταν ή Ρόζα.

Ή φτωχή μητέρα, μόλις αντίχρυσε τή Ρόζα στό κρεβάτι της, γλωπή και άπάνητη, άγνωρίστη όπως είχε γίνει μέσα σέ λίγες ώρες, σωριάστηκε πλάι στό κρεβάτι κ' άρχισε να κλάιει σιγανά και πλυγμένα :

— Ρόζα, παιδί μου, Ρόζα μου! Γιατί τόκωμεις αυτό χρυσό μου παιδί!...

Νόμιζε πώς ή Ρόζα είχε άποπειραθή ν' αυτοκτονήσει, δεν ήξερε σί συνέβη άκριβώς, δεν ήθελε να πιστέψη πώς άπίστος τού κακού ήταν ό άντρας της.

Και στούς νοσοκόμους άλλωστε είχαν τή μετροδευμένα και διαφορομένα πράγματα. Πώς δ'ήθεν ή Ρόζα γυνηθήκη καθώς περιεφραζόταν ένα περιστέριο.

Ή Ρόζα δεν είχε συνήθειε καθόλου στό μεταξύ αυτό. Ο περσός της μεγάλωνε διαρκώς, τó παραληρημά της ήταν άδιάκοπο.

Ο γιατρός παρακάλεσε τή μητέρα της να μήν τήν μιλάη και τής κάνη κακό, όσο κ' άν ήταν βιθισμένη σ' άνασθησία, και πήγε στό γραφείο του μαζί με τó Λαμπίρη. Ο Λαμπίρης στάθηκε έκει μυχός του, τόν κτύπησε στό μάτια και τούτε :

— Γιατό, θέλω να μού μιλήσετε με ειλικρίνεια, καθαρά και έσώτερα. Θα σωθή τó παιδί μου;

Ο γιατρός δεν άπάντησε άμέσως. Μοιρολόιες κάτω, θέλησε ν' άποφύγη τή ρητή και κατηγορηματική άπάντησι. Μά ό Λαμπίρης επέμεινε :

— Μή διατάξετε, γιατό. Μιλήστε σάν άντρας σ' άντρα. Θα γλυτώση τó παιδί μου, ή...

— Άκούστε, φίλε μου, τού άποκρίθηκε μ' άτόφασι ό γιατρός. Δεν σάς τó κρύβω, ή κατάστασις της νέας είνε σοβαρή.

— Κοίμηι;

— Αυστόως!

— Δεν θά τήν σώσης, γιατό;

— Αμφιβάλλεις γι' αυτό; Θα κάμω ό,τι μπορέσω. Άλλά...

— Άλλά ρωθούσατε... Αυτό δεν θέλετε να πíte;

— Όχι δά, με παρεξηγήσατε.

— Δεν σάς παρεγγήσα, γιατό. Είπα ό,τι ακριβώς διατάξετε να πíte. Δεν έχετε καμιά έλπίδα για τήν κόρη μου. Αυτό είνε. Τó παιδί μου είνε χαμένο!...

— Ο γιατρός διαμαρτυρήθηκε... — Σάς είπα ό,τι. Ποτέ ένας γιατρός δεν άπελπίεται. Ή κατάστασις της κόρης σας είνε κρίσιμη, μά δεν έχωμω ακόμα καθε έλπίδα. Κάτασε ή Φύσις κάνει θαύματα... Μήν άπελπίζουσατε, για τó Θεό!...

Ο Λαμπίρης κατάλαβε καλά τί έσημάναν τά λόγια τού γιατρού. Δεν μπορούσε να τού πη βέβαια : — Τó παιδί σου θά πεθάνη! Δεν τó λέει ποτέ αυτό ένας γιατρός, ός τήν τελευταία στιγμή τού άρούστου. Γι' αυτό δεν επέμεινε περισσότερο. Έσφιξε τó χέρι τού γιατρού και βγήκε έξω, για νά ξαναγυρήσει σέ λίγο, όπως τού ελεε.

Όπως πρό άίλιον ό Άνδρέας Γαλάζη, έτσι κ' αυτός τώρα είχε ανάγκη να κινήη, ν' άναπνεύση. Ή καρδιά του ήταν βαρειά, όλος ό κόσμος καθόταν πάνω στην ψυχή του. Ήταν ό φρονιάς τού παιδιού του!... Ήθελε να ξεφύγην, να έκδικηθή. Τó άμα και τή ζωή της Ρόζας θά τά πλήρωσε με τó άμα του και τή ζωή του ό Γαλάζης.

Πήδησε σ' ένα άμάξι, κατέβηκε στην αγορά. Κάθησε έκει σ' ένα καφερείο της οδοφ Άθηνάς και περίμενε.

Είχε καταστρώσει πλάι τó στέβιό του. Σ' ένα μεγάλο τόν κτήμα, έξω άπ' τήν Κηφισιά, είχε έπιστάτη έναν άνθρωπο πού τού ήταν άπολύτως άφοσιωμένος. Κατάγονταν άπ' τήν Κορή και τόν είχε γλυτώσει άλλωτε άπ' τή φυλακή, όταν έκανε κάποιον φόνο. Τόν άνθρωπο αυτόν τόν χρησιμοποιούσε σ' όλες τις βλαπτικές δουλειές του, στις έλιολές όταν ήθελε να τρομοκρατήση τούς χωριάτες τών γύρω χωριών, ή όταν ήθελε να έκδικηθή κανέναν έχθρο του. Ήταν σκληρός, άκαρδος, ψυχρός και δυνατός σάν Ηρακλής, με πυθόδαντα μιάλια και γένενα. Ή μανία του ήταν τó κινήγι. Κινηούσε για νά οικονομή τήν τροφή του, μά και για νά χύνη άίμα, να σκοτώνη!... Εξοπλίστε τóσο καλά, πού και μέσα στό σκοτάδι μπορούσε να γυνηση ένα πετούμενο, οδηγούμενος άπ' τó φτεροκόπημα τού άπώου.

Σ' αυτό τόν άνθρωπο, τó Μανώλη, όπως τόν λέγανε, δ' άνέθετε τó ξεμπερδέματα τού Γαλάζη. Μιά πιστολιά τή νύχτα από πίσω κ' όλα θά τελείωναν. Κει πάνω πού καθόταν ό Άνδρέας, τó έργλημα ήταν εύκολο. Θα πήγαινε σάν τó σκούρι σ' άμπέλι...

Ένω ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του αυτές ό Λαμπίρης, είδε να μπαίνει στό καφερείο ένας εργατικός. Ήταν ένας κοινοτάτος άνδρουπάκος, ισχνός και κορμελής. Τόν έπαυσε και δούλεε συχνά στό κτηματά του, τού άνέθετε διάφορες δουλειές μέσα στην πόλη και τόν είχε πάντα τού χεριού του.

Τόν εκάλισε άμέσως κοντά του και τού ελεε να καθήση. Εκείνος κήθηκε και τέντωσε τά μάτια του και τ' αυτά του, πρόθιμος να τόν άκούση και να τόν υπηρετήση πιστά σάν σκύλος.

Ο Λαμπίρης έγραψε δυό λόγια σ' ένα φύλλο τού σημειωματαρίου του, τó δόλωσε και τού τó έδωσε :

— Θα φύγης τώρα άμέσως, τού ελεε, και θά πάς στό κτήμα. Θα δώσης αυτό στό Μανώλη. Άκουσε;

— Άκουσα, αφεντικό.

— Θα τού πής να κάμη άμέσως ό,τι τού γράφω, χωρίς άναβολή, χωρίς χασομέρια.

— Μείνε ήσυχός, αφεντί.

Ο Λαμπίρης έβγαλε και τούδωσε δυό εικοσιπεντάρα.

— Νά, πάγα και φύγα.

Έκείνος δεν χασομέρησε καθόλου. Ή έντολές τού Λαμπίρη τού ήταν προσταγές. Τσέπωσε τά χαρτονομίσματα κ' έβγαγε γυήγορα-γυήγορα για τó σταθμό τού Λαυρίου.

Ήνοχασμένος κάποιος ό Νώτης, ίκανοποιημένος γιατί θά τιμοφούσε τó Γαλάζη όπως τού άείζε, σηκώθηκε, πλήρωσε ένα κονιάκ πού είχε πη και βγήκε έξω.

(Άκολουθεί)

Κινηούσε για νά χύνη άίμα, για νά σκοτώνη!